

LATTER
Aleister Crowley
Oversat af Sr. A.A. - 25. januar 2009 e.v.

(Aleister Crowley: Little Essays Toward Truth – 1938)

En almindelig mangel i alle forudgående mystiske systemer indtil æonen, hvis lov er Thelema, er at der ikke har været nogen plads til latter. Men den sørgmodige moders bedrøvelse, og den døende mands melankoli er revet bort til fortidens glemsel ved det u dødelige barns tillidsfulde smil.

Der er ikke en mere afgørende vision i Horusadeptens karriere end indsigten om den universielle spøg.

I denne dvaletilstand accepterer han fuldt ud Osirisformularen, og transcenderer den i handlingen. Kenturionens spyd passerer harmløst gennem hans hjerte, og bødlens sværd angriber forgæves hans nakke. Han opdager at den tragedie, som århundreder har gjort et så stort nummer ud af, blot er en farce til glæde for børn. Mester Jakel slås i gulvet blot for at rejse sig grinende op med hans: "Tra lala la! Så er vi her igen!" Katrine, kirkebetjenten, bødlen og djævelen er blot hans legekammerater.

Således, eftersom (når alt kommer til alt) de kendsgerninger, som han tænkte tragiske, er virkelige nok, er essensen i løsningen, at de blot ikke er sande i forhold til ham selv, som han ellers troede. De er blot én gruppe af fænomener så interessante og så tåbelig kraftløse i at påvirke ham, som en hvilket som helst anden gruppe af fænomener. Hans personlige sorg skyldes hans lidenskabelige fastholdelse af overvejelser om ét ubetydeligt virvar af begivenheder, som var dét den eneste virkelighed og vigtighed i den uendelige masse af manifestation.

Det er på denne måde at erkendelsen af den universielle spøg leder direkte til forståelsen af ideen om selvet som havende fællesgrænse med universet, og samtidig er ét med det, skaber af det, og på afstand af det, hvis treenige tilstand, som det er velkendt, er en af de mest nødvendige samadiniveauer. (det er kulminationen på en af de to vigtigste kapitler i Bhagavadgita.)

Der er en yderligere fortjeneste i denne sag. Ideen om latter indeholder i sig grusomhed, som det er blevet påvist af mange filosoffer, og dette er utvivlsomt grunden til at latteren er blevet udelukket fra pensumet i ynkemagernes mystiske skoler. Det eneste svar er at trække på skuldrene i humoristisk afsky. For på denne klippe og ingen anden har al deres prægtige gøen én for én sunket til bunds under havets 'ανηριδμον γελασμα'. Naturen er fuld af grusomhed, højpunkterne for dens fryd og sejr markeres af latter. Det er den sande fysiologiske eksplosion og spændingsafslapning, som skaber det. Bemærk at sådanne stoffer som Cannabis Indica og Anhalonium Lewinii, som rent faktisk løsner sjælens bælte, som giver hende åndedræt, umiddelbart skaber latter som en af de mest karakteristiske virkninger.

Åh, den store sunde foragt for det begrænsende selv som springer frem fra følelsen af kæmpemæssig misforhold betragtet gennem denne latter. I sandhed slagter den, med glædesfyldte kannibalgilder, den bitre sort-kravet missionær, det alvorlige ego, og smider

ham i den sorte gryde. Ti hi! – Civilisationens stemme – budbringeren for den hvide mands gud – boble, boble, boble! Smid endnu en håndfuld vismand i, broder! Og med den skønt duftende røg stiger og skjuler den med udsøgt forlegen forførelse de skamløse stjerneemner!

Udover alt dette er der en praktisk værdi – i og med at der på skiltet ved ethvert sving på de vises vej står skrevet FAREER - som dog springer direkte fra den ved hjælp af den sande slagtning af egoet, er brugen af latter et værn for tilregnelighed. Hvor let det er for talekunstens fidusmagere at forføre sjælens simple begejstring! Hvilken hjælp har vi tilrådighed, om ikke vi har kløgt nok til at kende dem som latterlige? Der er ingen grænse for dybden af idiotiens afgrund, hvori kvaksalverne søger at styrte os. Vores eneste redningsrefleks er vores humoristiske sans' automatiske spøgen!

Robert Browning var ikke langt fra Guds rige, da han skrev:

Rejoice that man is hurled
From change to change unceasingly,
His soul's wings never furled

Og der er når alt kommer til alt kun lidt salt i den ungdommelige snerren: "Satur est cum dicit Horatius 'Evohe!'"* For det mangler stadig at blive dokumenteret, at nogen mand har bragt hjælp eller støtte til sine kammerater ved at hænge med næbbet.

Nej, den universielle spøg, selvom den ikke er en sand dvaletilstand, er helt sikkert en prydende metode og viser sig ofte at være hovedbestanddelen i universiel forløsning.

Tilbage til Browning, til de sidste tapre ord han skrev, mens firsindstyve slog på på hans års ur:

Greet the unseen with a cheer!
Bid him forward, breast and back as either should be.
'Strive and thrive,' cry 'Speed, - fight on, fare ever 'There as here!'

Amen

Were the world understood,
Ye would see it was good,
A dance to at delicate measure!

Ja, lad os slutte med de mest bratte, overraskende ord fra en vis engel i The Vision and the Voice, som efterlod seeren henfaldet i hans højtidelige dvaletilstand med den lystigt smilende vending: "men jeg går til dans!"

At lægge Loven frem på bordet? Pyt! Solvuntur tabulæ! – risu! **